

JOSEP A. DURAN I LLEIDA, PRESIDENT DEL COMITÈ DE GOVERN D'UDC

Text: PERE MARTÍ / Fotos: MIREIA MARGENAT

"El postpujolisme no passa per persones"

Unió Democràtica de Catalunya farà, aquest cap de setmana, el seu congrés nacional. Duran i Lleida, que n'és el líder indiscutit, repassa en aquesta entrevista l'estat del seu partit, la posició sobre els pactes amb el PP i la polèmica amb el PNB.

La setmana passada Pasqual Maragall anunciava que no es tornaria a presentar. Quinze dies abans ho havia fet Miquel Roca. Com observa Josep A. Duran i Lleida aquesta cadena d'esdeveniments?

—D'entrada, amb una certa sorpresa, tot i que entrava dins les previsions pels anuncis que l'un i l'altre havien anat fent de manera reiterada. Més enllà de la sorpresa, és obvi que en la política catalana hi ha un moviment de peces que pot prefigurar una situació política de futur diferent de l'actual. Però encara és d'hora per a determinar-ne l'abast. El temps dirà. La decisió concreta de Maragall, cal respectar-la, mereix un reconeixement perquè ha estat un bon alcalde, tot i que tampoc no s'ha d'exagerar.

—Quan parla de "moviment de peces", vol dir que aquests esdeveniments són vistos des de CiU com un pas previ a la creació d'una alternativa a l'actual govern de la Generalitat?

—Podria ser. Cal no tancar la porta a cap possibilitat. En Maragall continua en la indefinició sobre el seu futur. Mentre Joaquim Nadal, que respecto molt, aixeca el dit declarant que ell és el candidat, en Maragall diu que no és candidat avui per avui, però no diu gaire cosa més. La retirada de Maragall és un acte més del tarannà polític a què ens té acostumats, el tarannà de fer el que li convé, encara que allò que li convé pugui no convenir al seu partit i pugui fer mal al primer secretari del seu partit. El dia abans, Narcís Serra el requeriria amablement perquè es tornés a presentar.

És també una bufetada al candidat del PSC a la presidència de la Generalitat, el senyor Nadal, que va tenir un bon resultat a les darreres autonòmiques. Ara Nadal està en una situació de llibertat vigilada. Més enllà d'això, és difícil de parlar del futur.

—Des de CiU veuen amb preocupació la indefinició actual de Maragall sobre el seu futur?

—Sincerament, a mi, no em preocupa. Qui hauria de preocupar és els socialistes, no CiU. Nosaltres tenim uns actius que no s'alteren, tant si Maragall va al capdavant de la llista del PSC com si no. El nostre candidat a les autonòmiques continua essent Jordi Pujol. I a les municipals, em penso que ara podem guanyar a Barcelona. Maragall potser va pensar, a l'hora de decidir-se, que ho tenia difícil, això de revalidar el càrrec. Una raó per a deixar-ho era de sortir per la porta gran abans de sortir per una de petita, per haver perdut unes eleccions.

—El seu nom ha aparegut en la travessa de possibles candidats de CiU a l'alcaldia de Barcelona. És una possibilitat a discutir?

—No, és una especulació gratuïta. No m'ha passat pel cap en cap moment. I això no és menystenir l'alcaldia, però és que jo continuo

rebutjant tot càrrec públic, perquè estic dedicat intensament al partit.

—Independentment del nom, es pot plantejar que el pròxim candidat de CiU a l'alcaldia de Barcelona sigui d'Unió, i no de CDC, com fins ara?

—No ens ho hem plantejat, però m'agradaria que, si ho féssim, poguéssim ser considerat normal. Unió té

"La retirada de Maragall és un acte més del tarannà a què ens té acostumats, el tarannà de fer el que li convé, encara que no pugui convenir al seu partit i pugui fer mal al primer secretari del seu partit."

el mateix dret que Convergència a tenir aquest candidat. De fet, algun dia ens haurà de correspondre alguna alcaldia en una del que encara són les quatre capitals de província. No ho demanem, però tampoc no m'agrada d'acceptar que no ho demanem perquè no ens correspon o no podem. No ho demanem perquè som conscients que alteraria unes regles de joc. Però tothom ha de ser conscient també que Unió tindria perfecte dret a aspirar a l'alcaldia de Barcelona, si tingués un bon candidat. El congrés de CDC va introduir, justament, el criteri de la flexibilitat de pacte municipal, que obre la porta a valorar els candidats d'uns i altres. El millor per a la coalició és que l'alcaldable sigui de qui tingui el millor candidat. Per tant, no hauria de sobtar que volguéssim optar-hi amb un bon candidat, per més que ara no en tinguem la intenció.

—Com Duran i Lleida, per exemple.

—N'hi ha més.

—Tot i ser considerat un polític amb futur, sempre es nega a ocupar càrrecs públics de primera línia. Fins quan mantindrà aquesta actitud de mantenir-se al marge de la projecció institucional?

—Potser no tindrà mai projecció institucional. I demano de ser pres seriosament. Vostè enfoca la pregunta abordant la qüestió successòria, de si jo tinc expectatives de ser candidat a la presidència de la Generalitat substituint-hi el president Pujol. Considero completament erroni aquest debat, no solament perquè avui per avui hi ha un president Pujol que té vida física i política per molt de temps, sinó perquè, a més, les coses no aniran així. La substitució d'en Pujol no es farà posant-hi una persona en lloc seu. El postpujolisme passa per espais polítics, no per persones. El dia que falti en Pujol, anirem a espais compartits, i anirem cap a la normalitat, si per normalitat s'entén una societat plural, en què no hi ha un president carismàtic que sobresurt de la resta de dirigents polítics, i no hi ha cap partit que tingui majoria absoluta.

—I Duran i Lleida, amb Unió, no aspira a heretar l'espai polític del pujolisme?

—Amb Duran i Lleida o sense Unió aspira a aglutinar un espai polític com més important millor, a partir de la centralitat del seu projecte polític, de la seva condició de partit nacionalista, i amb la seva profunda convicció social. Unió no renuncia a convertir-se en el primer partit de Catalunya. Això no exigeix necessàriament d'assumir una part de CDC, o del seu espai electoral. Hi ha unes altres franges electorals amb partits polítics com el PP, PSC o ERC, a què Unió no ha de renunciar.

—La ponència d'estratègia que Unió aprovarà en

el congrés remarca la voluntat del partit de ser una força centrada. CDC, en el seu congrés, també es definia com una força de centre. Quina és, doncs, la dreta catalana?

—Nosaltres no pretenem ser un partit de centre, ni ser un partit de dreta ni d'esquerra. Som demòcrata-cristians, socialcristians. La nostra voluntat és d'ocupar la centralitat de l'espai polític. No som ni de dretes ni d'esqueres i podem governar amb els uns i amb els altres. Tenim aspectes que els uns consideraran conservadors, com la protecció de la família com a eix vertebrador de la societat, i tenim posicions socials, molt allunyades de les posicions neoliberalistes. No tenim complexos a l'hora d'assumir l'especificitat de la democràcia cristiana. Unió no és un partit de dreta ni de centre ni d'esquerra.

—Preses de posició contra la parella de fet al Parlament, o contra l'ampliació de la legislació sobre l'avortament, no ajuden a donar una imatge progressista de la democràcia cristiana.

—Nosaltres no neguem, i volem regular, els efectes socials de la ruptura de la parella de fet, especialment per protegir el més feble. Però qui no acudeix a l'església o qui no acudeix al registre civil, sovint ho fa perquè no vol regularitzar la seva situació de relació afectiva i sexual amb una altra persona. El matrimoni civil és una acta registral, no és sinó això. El que cal regular, i això és una aportació de progrés, és els efectes socials de la ruptura. Sobre l'avortament, vostè pot considerar d'esqueres votar-hi a favor. Jo considero que és progrés votar en favor de la vida, i sobretot, és més progrés fer una política que permeti que la dona no es vegi obligada a avortar. Què és política de progrés? Política d'avortament o política de prevenció perquè no calgui avortar? Jo m'apunto al progrés de la segona, a una política en favor de la família, per exemple.

—La ponència del congrés també adverteix que un acord durador amb el PP que no produís els resultats desitjats en el terreny de l'autogovern representaria per a Unió un desgast notori en el present i una hipoteca de futur. Quines conquestes autonòmiques poden evitar que això es produeixi?

—És injust, però és així. La col·laboració amb el PSOE no va crear els recels que ha creat la col·laboració amb el PP. Per tant, el pacte actual exigeix uns resultats superiors a l'etapa de col·laboració amb els socialistes. Quins resultats? Doncs aquells que no es limitin a aplicar només la lletra del pacte, i que permetin d'anar una mica més enllà. Cal que tinguin clar que el nostre problema no és d'autonomia, sinó de sobirania. Per a anar més enllà cal un

"Unió tindria perfecte dret a aspirar a l'alcaldia de Barcelona."

"La substitució d'en Pujol no es farà posant-hi una persona en lloc seu. El postpujolisme passa per espais polítics, no per persones."

pacte polític entre Catalunya i l'estat, que jo defenso que no podem protagonitzar només el PP i CiU.

—*Quins continguts ha de tenir aquest pacte d'estat?*

—El pacte, reitero, no es pot circumscriure a un partit, sinó que hem de procurar que tingui més interlocutors. En el cas de Catalunya, els interlocutors seria bo que fossin totes les forces polítiques. Els continguts són funció del denominador comú a què siguem capaços d'arribar totes les forces polítiques. Nosaltres proposem que per enfocar correctament el problema de Catalunya cal substituir el concepte d'autonomisme pel de sobiranisme. I en el terreny concret, en primer lloc defensem la confederalitat en matèria de cultura, llengua i dret. En segon lloc, la necessitat d'un pacte de finançament que ens doti d'un sistema bilateral basat en una cessió d'impostos que permeti resultats equivalents al del concert basc. I en tercer lloc, acceptem una política econòmica federal perquè sabem que no en podem tenir de pròpia, com no en pot tenir Espanya tampoc.

—*Ha reclamat que aquest pacte d'estat parteixi del consens de totes les forces polítiques catalanes. Però el principal obstacle a aquest consens és la negativa del president Pujol mateix.*

—Ho sé i no és cap novetat. En aquest punt hi ha clares diferències entre Unió i Convergència. Ho hem de treballar, i hi ha un compromís del president Pujol de parlar-ne per mirar d'aproximar posicions.

—*El pacte amb el PP ha suscitat també una agra polèmica entre CiU i el PNB. Qui té la responsabilitat de la polèmica?*

—No ho considero una polèmica, almenys per part de CiU, per més que hi va haver unes úniques primeres declaracions amb una referència innecessària a la polèmica dels impostos especials. El president Pujol i jo sempre hem dit des del primer

—**Fa pocs dies s'acaba de presentar públicament la UDPV. Quines relacions mantindrà el seu partit amb aquesta nova formació?**

—**Una relació de fraternitat, però cap mena de relació orgànica, que ni ells admetrien ni nosaltres tampoc. Faig aquesta doble precisió perquè al País Valencià hi ha molta gent disposada a malinterpretar les coses. De seguida hi ha qui, en una relació fraternal, hi veu supeditació, i no és el cas, per cap de les dues bandes.**

i la cessió dels impostos especials no modifica el concert, ni incrementa la quantitat de diners que el govern basc té a la seva disposició. El que incrementa és els diners que a compte reté el govern basc. Nosaltres també hem incrementat els diners que retindrem a compte de l'administració de l'estat passant del 15% al 30%.

—*Per a acabar. A diferència de congressos d'Unió anteriors, aquesta vegada sembla que el funcionament de la coalició no serà objecte de gaire debat. Això vol dir que Unió considera satisfactori el funcionament de la coalició?*

—No. Encara considerem insuficient l'avenç d'aquests darrers anys i creiem que fa falta més diàleg i més respecte. Amb tot, darrerament es dona una circumstància molt positiva. A mi, sempre em preocupava que en els nostres congressos es parlés molt de CDC. Ara tinc la sensació que això s'ha invertit.

dia que felicitàvem el PNB, i que en tot cas, si hem de tenir alguna polèmica, ha de ser amb el govern central i no amb els bascos. Són dos models diferents, que surten de realitats diferents, i conseqüentment les negociacions i resultats també han de ser diferents.

—*El PNB acusa CiU de no tenir model d'estat i d'anar a remolc de les reivindicacions dels nacionalistes bascos.*

—No comparteixo aquesta apreciació. El pitjor que en podríem treure, del pacte amb el PP, seria un distanciament entre els dos nacionalismes històrics. Hi sortiria guanyant Espanya i hi sortira perdent el nacionalisme.

—*Des del pacte d'investidura fins ara, hi ha la percepció que el PNB, tot i no ser decisiu per a sostenir el govern de José M. Aznar, ha obtingut més rendiment del seu acord amb el PP que no pas CiU, que sí que ho és.*

—La percepció hi és, i és innegable, però és falsa. I segurament en un moment determinat nosaltres hi hem ajudat. El PNB, ja té un concert,

